

Det talte ord gælder

Samrådsspørgsmål AD:

Hvilke initiativer vil ministeren tage for at forhindre, at kommunerne skærer ned på anbringelsesområdet og på indsatsen for udsatte børn og unge alene af hensyn til kommunernes økonomi, og hvilken holdning har ministeren til at indføre en refusionsordning for kommunernes udgifter til anbringelser af børn og unge?

Svar:

Først og fremmest må jeg sige, at der ikke er noget, der i dag tyder på, at kommunerne skærer ned på anbringelsesområdet. Vi har historisk høje udgifter til området for udsatte børn og unge på 14,3 mia. kr. i regnskaberne for 2008. Samtidig kan vi se, at antallet af børn og unge, der er anbragt, ligger nogenlunde stabilt.

Det står helt klart, at børn og unge, der har behov for hjælp efter serviceloven, skal have den nødvendige hjælp! Det er der hverken lovgivningsmæssig tvivl eller politisk uenighed om.

Kommunen må derfor aldrig stoppe eller fravælge indsatsen over for udsatte børn og unge af rent økonomiske årsager. De er forpligtiget til at hjælpe børn og unge ud fra en konkret og individuel vurdering.

Men jeg er ikke enig i præmissen om, at jo flere penge vi bruger på området, jo bedre er indsatsen. Kommunerne skal se på, hvad de får for pengene. Det dyreste tilbud er ikke altid det bedste tilbud. Heller ikke når det gælder anbringelser af børn og unge.

Kommunerne er forpligtet til at give den hjælp og de ydelser, som de udsatte børn og unge har behov for, og kommunerne må ikke undlade at hjælpe af økonomiske hensyn. Samtidig er kommunen naturligvis forpligtet til at inddrage saglige økonomiske hensyn – dvs. vurdere, om kommunen får den rette indsats til den rette pris.

Men økonomistyring og faglighed er ikke hinandens modsætninger. Økonomi og faglighed skal gå hånd i hånd, når kommunerne vælger, hvilken indsats borgeren skal tilbydes.

Det er naturligvis helt afgørende, at den økonomiske styring sker med dyb respekt for fagligheden, for der må ikke være tvivl om, at loven skal overholdes, og børnenes tarv varetages i overensstemmelse med de rammer, der er fastlagt i loven.

Hvis der skulle være kommuner, som ikke overholder loven, har vi et meget fintmasket sikkerhedsnet, der sikrer, at børn og unge får den hjælp, de har krav på. Det er både i form af de sociale nævn, Ankestyrelsen og Tilsynet under statsforvaltningerne. Det er et sikkerhedsnet, der er blevet endnu bedre med den styrkelse af indsatsen, som et meget stort flertal af Folketingets partier har aftalt med Barnets Reform. Her styrker vi bl.a. Ankestyrelsens muligheder for at tage sager op af egen drift.

Der spørges yderligere til min holdning til at indføre en refusionsordning til anbringelser af børn og unge.

Her skal jeg selvfølgelig minde om, at vi i dag allerede har en refusionsordning, som også omfatter området for anbringelser af børn og unge. Denne refusionsordning er indrettet, så kommunerne mindst muligt påvirkes af økonomiske incitamenter ved valg

af en foranstaltning. Formålet med ordningen er, at den skærmer kommunernes økonomi i de særligt dyre enkeltsager – og det gælder også for de dyre anbringelsessager.

Hvis vi skal blive bedre til at løse problemerne på området for udsatte børn og unge, er det vigtigt at tænke på tværs af områderne. Vi skal blive bedre til den tidlige og forebyggende indsats i bl.a. sundhedsplejen, i skoler og daginstitutioner. Jeg er bange for, at en refusionsordning, som 'favoriserer' anbringelser frem for den forebyggende indsats, vil have den modsatte effekt.

Jeg vil også gerne pointere, at vi med Barnets Reform netop sætter fokus på den tidlige og forebyggende indsats i forhold til udsatte børn og unge. Fx bliver det lettere for fagpersoner at drøfte en bekymring for et barn – så man ikke som lærer eller pædagog skal gå alene med en nagende mistanke om, at noget er galt, men som man alligevel ikke helt mener, er velbegrunder nok til en underretning.

Vi tydeliggør også, at kommunerne kan iværksætte støtte sideløbende med en undersøgelse, hvis der er behov for det, ligesom kommunerne får mulighed for

at igangsætte den børnefaglige undersøgelse uden forældrenes samtykke.

En tidlig og forebyggende indsats er afgørende, da det giver mulighed for at afhjælpe problemerne og dermed forhindre, at behovet for de dyre anbringelser opstår.

Samlet set må jeg derfor konstatere følgende:

- For det første er der intet, der tyder på, at kommunerne ikke prioriterer området, da udgifterne er historisk høje.
- For det andet kan jeg blot fastslå, at der allerede i dag eksisterer en refusionsordning, så kommunerne faktisk har mulighed for at få refusion for de meget dyre anbringelser.
- Endelig må vi ikke glemme den tidlige og forebyggende indsats, og at det netop er et af de områder, vi har sat fokus på i Barnets Reform.